

Rådet for
Den Europæiske Union

Bruxelles, den 28. marts 2018
(OR. fr)

7586/18

LIMITE

JUR 157
COUR 12
INST 133

Interinstitutionel sag:
2018/0900 (COD)

FØLGESKRIVELSE

fra:	Den Europæiske Unions Domstol
modtaget:	26. marts 2018
til:	delegationerne
Vedr.:	Ændringer af protokol nr. 3 vedrørende statutten for Den Europæiske Unions Domstol

Vedlagt følger til delegationerne en skrivelse fra præsidenten for Den Europæiske Unions Domstol til formanden for Rådet for Den Europæiske Union vedrørende et forslag til ændring af protokol nr. 3 vedrørende statutten for Den Europæiske Unions Domstol.

DEN
EUROPÆISKE UNIONS
DOMSTOL

Præsidenten

Luxembourg den 26. marts 2018

*Boyko Borissov
Formand for Rådet for Den Europæiske
Union
Rue de la Loi 175
B-1048 Bruxelles*

Hr. formand

Under henvisning til artikel 281, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 106a, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab skal jeg herved forelægge såvel Dem som formanden for Europa-Parlamentet nærværende forslag til ændring af protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol.

Dette forslag, som bygger videre på den rapport, der blev fremsendt til Dem den 14. december 2017, og som vedrørte mulige ændringer af kompetencefordelingen mellem Domstolen og Retten på området for præjudicielle afgørelser, hviler på tre hovedsøjler bestående i, for det første, at den principielle kompetence til som første instans at afgøre traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF samt artikel 258 TEUF og 259 TEUF overføres til Retten, for det andet, at Domstolen tildeles behandlingen af annulationssøgsmål knyttet til en manglende korrekt opfyldelse af en dom, som Domstolen har afsagt i henhold til artikel 260 TEUF, og, for det tredje, at der indføres en ordning med forudgående bevilling for visse typer af appelsager. Desuden indeholder forslaget et forslag til terminologisk harmonisering.

Med nærværende forslag tilsigtes det at udnytte samtlige muligheder, som reformen af Den Europæiske Unions retslige opbygning giver, og forslaget er derfor af stor betydning for borgerne, der af Domstolen og Retten forventer en domstolsbeskyttelse af bedste kvalitet.

De ændringer af statuten, som nærværende forslag, der fremsendes til Dem på alle officielle EU-sprog, indebærer, bliver forklaret i detaljer i begrundelsen, hvortil jeg henviser.

Idet jeg står til Deres fulde disposition med enhver supplerende oplysning, som De skulle ønske, beder jeg Dem, hr. formand, om at modtage forsikringen om min mest udmærkede højagtelse.

Koen Lenaerts

Udkast til ændring af protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol

Som det fremgår af den rapport, som Domstolen fremlagde for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen den 14. december 2017¹, er det Domstolens opfattelse, at der på nuværende tidspunkt ikke er anledning til at foreslå en ændring af protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol med henblik på at overføre en del af den kompetence, som den udøver i præjudicielle sager, til Retten. Begrundelsen for dette standpunkt er anført i den ovenfor nævnte rapport og vedrører navnlig den særlige plads, som den præjudicielle forelæggelse har i Unionens domstolssystem, behovet for at give de nationale retter et hurtigt og endeligt svar på de spørgsmål om EU-retens fortolkning eller gyldighed, der er blevet indbragt for dem, og de ulemper, som kunne følge af en delvis overførsel af præjudiciel kompetence til Retten på et tidspunkt, hvor de for Domstolen indgivne anmodninger om præjudiciel afgørelse for det første behandles hurtigt, og hvor virkningerne af reformen af Den Europæiske Unions retslige struktur for det andet endnu ikke er slået igennem.

I denne rapports konklusion nævnte Domstolen imidlertid, at muligheden for på et senere tidspunkt at overføre kompetence i præjudicielle sager ikke helt kan udelukkes på visse særlige områder. Desuden har de omstændigheder, der dannede baggrund for reformen af Den Europæiske Unions retslige struktur, givet anledning til videre drøftelser vedrørende fordelingen af kompetencer mellem Domstolen og Retten såvel som vedrørende Domstolens behandling af appelsager.

De drøftelser, der er blevet ført vedrørende disse spørgsmål, har resulteret i nærværende udkast til ændring af protokol nr. 3, som for det første vedrører en overførsel til Retten af kompetence til som første instans at afgøre visse kategorier af traktatbrudssøgsmål, nemlig – med forbehold af enkelte klart afgrænsede undtagelsestilfælde – søgsmål i henhold til artikel 108, stk. 2, samt artikel 258 og 259 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herefter »TEUF«) (under I), for det andet en overførsel til Domstolen af kompetence til at afgøre annullationssøgsmål knyttet til en manglende korrekt opfyldelse af en dom, som Domstolen har afsagt i henhold til artikel 260, stk. 2 eller 3, TEUF (under II), for det tredje indførelse af en ordning med forudgående bevilling for appelsager, med hvilken det tilsigtes at gøre det muligt for Domstolen kun at afgøre visse typer af appelsager, såfremt disse opfylder bestemte kriterier (under III), og for det fjerde en terminologisk tilpasning af protokollens bestemmelser med bestemmelserne i TEUF, som affattet ved Lissabontraktaten (under IV).

¹ Rapport udarbejdet i henhold til artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2015/2422 af 16.12.2015 om ændring af protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol (EUT L 341 af 24.12.2015, s. 14).

I. Overførsel til Retten af den principielle kompetence til som første instans at afgøre traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF samt artikel 258 TEUF og 259 TEUF

Første del af dette forslag vedrører traktatbrudssøgsmål. Efter aftale med Retten foreslår Domstolen i henhold til artikel 256, stk. 1, første afsnit *in fine*, TEUF at overføre kompetence til Retten til som første instans at afgøre størsteparten af disse søgsmål, nemlig søgsmål i henhold til den nævnte traktats artikel 108, stk. 2, samt artikel 258 og 259. De søgsmål, der har et forfatningsmæssigt aspekt eller er af hastende karakter, skal imidlertid fortsat være omfattet af Domstolens kompetence, ligesom behandlingen af de søgsmål, der helt eller delvist er støttet på artikel 260 TEUF, og som indebærer, at sagsøgte eventuelt pålægges at betale en tvangsbøde eller et fast beløb. På nuværende tidspunkt henhører samtlige traktatbrudssøgsmål nemlig under Domstolens enekompetence, uanset hvilket retsgrundlag de er støttet på.

Mens denne situation let kunne forklares på tidspunktet for oprettelsen af Retten i Første Instans i 1988 og for undertegnelsen af Nicetraktaten godt ti år senere, synes den imidlertid at være langt mindre relevant i 2018, hvor Retten som første instans påkender samtlige de søgsmål, som anlægges af fysiske eller juridiske personer, og de søgsmål (annulations- eller passivitetssøgsmål), der anlægges af EU-medlemsstaterne til prøvelse af retsakter vedtaget af Kommissionen og visse retsakter fra Rådet. I flere henseender frembyder Domstolens behandling af traktatbrudssøgsmål væsentlige lighedspunkter med behandlingen af direkte søgsmål, som på nuværende tidspunkt er tillagt Retten.

Når Domstolen påkender et søgsmål anlagt i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF eller artikel 258 TEUF eller 259 TEUF, skal den nemlig foretage en detaljeret analyse af de, ofte komplekse, faktiske forhold og omstændigheder, som ligger til grund for tvisten, og Domstolen efterprøver, inden den tager stilling til, om der foreligger et traktatbrud eller ej, hvert af de klagepunkter, som sagsøgeren (hvilket i de fleste tilfælde vil sige Kommissionen) har fremført. Behandlingen af disse søgsmål forudsætter desuden en indgående analyse af den nøjagtige rækkevidde af den pågældende nationale lovgivning eller praksis.

Retten synes således at være særdeles godt placeret til at påkende sådanne søgsmål, der, som erfaringerne har vist, ofte kræver, at der tages stilling til en række spørgsmål vedrørende de faktiske omstændigheder. Imidlertid kan visse af de søgsmål, som anlægges i henhold til artikel 258 TEUF eller 259 TEUF, ikke desto mindre have et forfatningsmæssigt aspekt, således at det er at foretrække at overlade behandlingen heraf til Domstolen. Der tænkes her navnlig på de søgsmål, hvori der er nedlagt påstand om, at det fastslås, at en medlemsstat har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten om Den Europæiske Union – herunder en tilsidesættelse af de forpligtelser, der følger af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – og på de søgsmål, der er anlagt på området henhørende under tredje del, afsnit V, i TEUF om oprettelse af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. De siger, der indbringes for Domstolen på det sidstnævnte område – enten direkte inden for rammerne af et annulationsøgsmål eller et traktatbrudssøgsmål eller gennem en præjudiciel forelæggelse – indebærer nemlig ofte særdeles følsomme og hastende fortolknings- eller gyldighedsspørgsmål, hvorfor en toinstansbehandling på dette område ikke ville være hensigtsmæssig.

Det kan endvidere ikke udelukkes, at sagen – selv i de søgsmål, der vil blive tillagt Retten – skal afgøres endeligt, når den indebærer en principafgørelse, eller når det er begrundet i særlige omstændigheder knyttet navnlig til sagens hastende karakter. I lighed med den regel, som er fastsat i artikel 256, stk. 3, TEUF, fastsætter nærværende udkast derfor en mulighed for Retten – i det tilfælde, hvor den tillægges kompetence på det præjudicielle område – for at henvise sagen til Domstolen, for at denne skal træffe afgørelse. Denne henvisning kan foretages af egen drift eller efter anmodning fra en part. Af hensyn til retsplejen – og for ikke at forsinke sagsbehandlingen – skal en sådan anmodning imidlertid allerede fremsættes ved indleveringen af stævningen (når anmodningen hidrører fra sagsøgeren) eller ved indleveringen af svarskriftet (når anmodningen er fremsat af sagsøgte).

Endelig foreslås der foranstaltninger med henblik på at sikre effektiviteten af traktatbrudssøgsmålene. For så vidt som sådanne søgsmåls hovedformål er at bringe de tilsidesættelser af EU-retten, der følger af en manglende gennemførelse af de EU-retlige bestemmelser i national ret eller af en ukorrekt anvendelse heraf, til ophør, må overførslen til Retten af kompetencen til som første instans at afgøre disse søgsmål ikke føre til, at situationen med manglende overholdelse af EU-retten forlænges som følge af den i artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF fastsatte mulighed for at iværksætte appel til prøvelse af de afgørelser, som Retten træffer på dette område.

Af denne grund foreslås det at ændre statuttens artikel 61 med henblik på at fastsætte, at Domstolen i tilfælde af en appel iværksat til prøvelse af en afgørelse afsagt af Retten inden for rammerne af et traktatbrudssøgsmål skal træffe endelig afgørelse i sagen med hensyn til såvel jus som faktum, såfremt den finder, at appellanten skal gives medhold, og at det er fornødent at ophæve Rettens afgørelse. Denne foranstaltning – som følger sig til de muligheder, som allerede foreligger i henhold til statuten og Domstolens procesreglement med henblik på en hurtig behandling af de for Domstolen indbragte sager (jf. bl.a. procesreglementets artikel 133-136, der finder anvendelse på appelsager i medfør af samme reglements artikel 190, stk. 1, og dennes artikel 53, stk. 3, eller artikel 181) – vil således gøre det muligt at sikre muligheden for at iværksætte appel til prøvelse af fremtidige afgørelser afsagt af Retten på traktatbrudsområdet, samtidig med, at der sikres en hurtig afvikling af sagen ved Domstolen og følgelig en endelig afgørelse om den pågældende medlemsstats påståede tilsidesættelse af EU-retten.

I samme retning er de søgsmål, der anlægges i henhold til artikel 260, stk. 2, TEUF eller i henhold til artikel 258 TEUF, sammenholdt med artikel 260, stk. 3, TEUF, ikke omfattet af nærværende udkast, og de henhører derfor på nuværende tidspunkt fortsat under Domstolens enekompetence. Denne udelukkelse forklares ved ønsket om ikke at forårsage en uhensigtsmæssig forlængelse af sagerne og ved den følsomme art af de søgsmål, som er omhandlet i disse artikler, der fastsætter en mulighed for Domstolen til at pålægge den pågældende medlemsstat at betale en tvangsbøde eller et fast beløb.

Angående søgsmål i henhold til artikel 258 TEUF og artikel 260, stk. 3, TEUF skal det i øvrigt bemærkes, at Domstolen, selv om der er blevet indbragt flere sager for den på dette dobbelte grundlag, endnu ikke har udtalt sig om anvendelsesområdet for eller rækkevidden af den nævnte traktats artikel 260, stk. 3, idet Kommissionen har hævet samtlige de søgsmål, der var blevet anlagt i henhold til denne bestemmelse, inden Domstolen har kunnet taget stilling hertil.

II. Overførsel til Domstolen af kompetencen til at afgøre annulationssøgsmål knyttet til en manglende korrekt opfyldelse af en dom, som Domstolen har afsagt i henhold til artikel 260, stk. 2 eller 3, TEUF

I medfør af artikel 260 TEUF kan den retsinstans, der påkender traktatbruddet, ikke alene fastslå, at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, som påhviler den i henhold til traktaterne, men ligeledes pålægge den pågældende medlemsstat en tvangsbøde eller et fast beløb. Dette kan bl.a. være tilfældet, når en medlemsstat retsforfølges for anden gang for manglende korrekt opfyldelse af den første traktatbrudsdom (artikel 260, stk. 2, andet afsnit, TEUF).

Kommissionen kan inden for rammerne af sine beføjelser til at kontrollere de foranstaltninger, som medlemsstaten har truffet med henblik på at efterkomme Domstolens dom, og inden for rammerne af inddrivelsen af de beløb, der følger af sanktionerne, vedtage retsakter, som kan være genstand for annulationsøgsmål ved Retten i medfør af dennes principielle kompetence i henhold til artikel 256, stk. 1, TEUF til som første instans at træffe afgørelse i denne type søgsmål.

Henset til den nuværende kompetencefordeling kan den omstændighed, at kun Domstolen afgør traktatbrudssøgsmål, i visse situationer medføre betydelig usikkerhed med hensyn til den nøjagtige rækkevidde af Rettens kompetence og alvorlige vanskeligheder, når Kommissionens og den pågældende medlemsstats standpunkter afviger fra hinanden, bl.a. for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt de af denne stat truffne foranstaltninger er egnede med henblik på at efterkomme Domstolens dom. Der skal i forbindelse med Kommissionens – og derefter Rettens – kontrol med de foranstaltninger, som en medlemsstat har truffet med henblik på at efterkomme en dom fra Domstolen, hvorved denne stat er blevet pålagt at betale en tvangsbøde, og i forbindelse med inddrivelsen af de beløb, som denne skylder i henhold til de pålagte sanktioner, nødvendigvis tages hensyn til afgrænsningen af traktatbruddet, således som denne er blevet foretaget af Domstolen i dennes dom. Således som Retten selv har fastslået, ville en godtagelse af det modsatte have den følge, at Retten som følge af en medlemsstats anfægtelse af Kommissionens vurdering, som går ud over selve ordlyden i domskonklusionen i Domstolens dom, ville være nødt til at træffe afgørelse om foreneligheden af en praksis eller en national lovgivning med EU-retten og dermed gribe ind i Domstolens enekompetence i denne henseende (jf. bl.a. præmis 90 i dom af 29.3.2011, Portugal mod Kommissionen, T-33/09, EU:T:2011:127, der efter appel blev stadfæstet af Domstolen i dom af 15.1.2014, Kommissionen mod Portugal, C-292/11 P, EU:2014:3).

Denne risiko er ikke mindre i den foreslåede ordning med overførsel til Retten af bestemte kategorier af traktatbrudssøgsmål. Ganske vist kan Retten lettere bedømme lovligheden af Kommissionens gennemførelsesforanstaltninger i forhold til et traktatbrud, som den selv har defineret rammerne for. Foruden den omstændighed, at visse traktatbrud er forbeholdt Domstolen, skal det imidlertid holdes for øje, at der altid kan iværksættes appel til prøvelse af såvel den oprindelige dom fra Retten, hvorved traktatbruddet blev fastslået, som en dom om annullation af en efterfølgende retsakt fra Kommissionen. Den retsusikkerhed, der kan følge heraf, vil lægge sig til den yderligere sagsbehandlingstid, som foranlediges af traktatbrudssøgsmål, om hvilke det kan antages, at de har varet længe nok, eftersom de er nået til et sådant vanskelighedstrin med hensyn til gennemførelsen.

Dette er grunden til, at det foreslås, at samtlige sager, der er knyttet til traktatbrud, som resulterer i en økonomisk sanktion, forbeholdes Domstolen alene, hvad enten der er tale om den oprindelige konstatering af, at der foreligger en manglende overholdelse af de forpligtelser, som følger af EU-retten – i forbindelse med søgsmål i henhold til artikel 258 TEUF, sammenholdt med artikel 260, stk. 3, TEUF – eller om indsigelser, der kan opstå som følge af et pålæg om at betale en tvangsbøde eller et fast beløb.

III. Ordning med forudgående bevilling fra Domstolen for visse typer af appelsager

Den tredje del af dette forslag vedrører appelsager og består i indførelsen af en ordning med forudgående bevilling for visse typer heraf: Domstolen vil alene behandle appelsager, der helt eller delvist vedrører et vigtigt spørgsmål for EU-rettens udvikling, og hvorunder denne rets ensartede anvendelse eller sammenhæng er på spil.

Det foreslås at indføre en sådan ordning alene i de tilfælde, hvor tvisten allerede har været prøvet af en uafhængig administrativ myndighed, dvs. de sager, der har været genstand for en administrativ appel, inden de bliver indbragt for Retten. Dette gælder navnlig de afgørelser, som bliver truffet i varemærkesager af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO), hvor der findes appelkamre, men ligeledes afgørelserne fra forskellige EU-agenturer, som er blevet udstyret med administrative appelinstanser, såsom EF-Sortsmyndigheden (CPVO) og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA).

I alle disse tilfælde har de anfægtede afgørelser allerede været genstand for en dobbelt lovlighedsprøvelse, inden de er blevet indbragt for Domstolen. Dette forklarer, at der på dette område er et betragteligt antal appeller, der afvises eller forkastes som åbenbart ugrundede, skønt de har skullet fremmes, og skønt der er blevet brugt betydelige ressourcer ².

Med henblik på at gøre det muligt for Domstolen at koncentrere sig om de sager, der reelt kræver dens opmærksomhed, og at anvende sine midler optimalt, foreslås det i statutten at indføre en artikel 58a om forudgående bevilling for appelsager.

I overensstemmelse med artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF kan de afgørelser, der træffes af Retten på dette område, altid appelleres til Domstolen, dog kun for så vidt angår retsspørgsmål, men det foreslås, at det pålægges den part, der har anfægtet Rettens dom, ved hjælp af et dokument knyttet til appelskriftet at godtgøre appellens relevans i lyset af den betydning, det af den pågældende rejste spørgsmål har for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling.

² Som statistikkerne viser, blev 57 ud af de 194 appelsager, som Domstolen afsluttede i 2017, således afsluttet ved kendelse afsagt på grundlag af procesreglementets artikel 181, dvs. 29,4% af det samlede antal afsluttede appelsager. Denne andel var endnu større i 2016, idet antallet af sager, der blev afsluttet ved kendelse afsagt på grundlag af procesreglementets artikel 181, var 88, dvs. næsten 50% af samtlige de appelsager, som Domstolen afsluttede det år (182 appelsager). De appeller, der blev iværksat på området for intellektuel ejendomsret, og som blev afsluttet ved kendelse, udgjorde henholdsvis 51 (i 2016) og 22 sager (i 2017).

Bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt sådanne betingelser ³ er opfyldt, skal foretages af en afdeling ved Domstolen. Der vil derfor være tale om en kollegial og begrundet afgørelse. Den vil blive truffet meget tidligt og alene på grundlag af den anfægtede afgørelse fra Retten og det som bilag til appelskriftet knyttede dokument, der indleveres af appellant. Enten vil appellen blive admitteret, helt eller delvist, og appelsagen vil følge sin normale gang, eller også bliver appellen ikke admitteret, og sagen vil ikke blive fremmet.

I det førstnævnte tilfælde vil Domstolen underrette appellant om admitteringen af dennes appel, som herefter vil blive forkyndt for de øvrige parter i den pågældende sag for Retten, og appelsagen vil følge sin normale gang i henhold til de sædvanlige processuelle regler.

I det andet tilfælde vil appellant blive underrettet om begrundelsen for, at den pågældendes appel ikke er blevet admitteret, og begrundelsen vil ikke blive forkyndt for de øvrige parter i den pågældende sag for Retten, hvis afgørelse får retskraft ved udløbet af appelfristen.

Denne ordning – hvis nøjagtige fremgangsmåde skal defineres i Domstolens procesreglement, og som ikke berører Domstolens mulighed for at træffe afgørelse i sagen ved kendelse, såfremt det viser sig, at appellen uden videre kan afvises eller tages til følge i henhold til procesreglementets artikel 181 eller 182 – har til formål at gøre det muligt for Domstolen at udnytte sine ressourcer bedst muligt under overholdelse af de rammer for parternes adgang til effektive retsmidler, som er fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

IV. Terminologisk tilpasning

Under gennemgangen af de bestemmelser, som regulerer de respektive kompetencer for Domstolen og Retten, blev det i øvrigt konstateret, at den terminologi, der anvendes i statuttens artikel 51 til at angive de retsakter eller de mangler, som kan blive genstand for et søgsmål, svarer til terminologien i traktaten i den version, der var gældende forud for de ved Lissabontraktaten foretagne ændringer.

Heraf følger en risiko for usikkerhed med hensyn til den nøjagtige kompetencefordeling, som er fastsat i denne bestemmelse.

Det synes derfor nødvendigt på ny at sikre sammenhængen mellem de relevante bestemmelser i traktaten og statuttens artikel 51 og i denne henseende gengive den i artikel 263 TEUF og 265 TEUF anvendte terminologi i artikel 51, litra a), nr. i), og artikel 51, litra b).

³ Disse ligner betingelserne for den i artikel 256, stk. 2, andet afsnit, TEUF fastsatte fornyede prøvelse, der også eventuelt kun gennemføres efter to successive instansers behandling af sagen (en specialret, derefter Retten).

af ...

om ændring af protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR,

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 256, stk. 1, og artikel 281, stk. 2,

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, særlig artikel 106a, stk. 1,

under henvisning til Domstolens anmodning af ...,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Kommissionen af ...,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Som følge af den opfordring, Europa-Parlamentet og Rådet fremsendte til Domstolen den 16. december 2015 inden for rammerne af vedtagelsen af reformen af Den Europæiske Unions retslige struktur, har Domstolen haft generelle drøftelser med Retten om de kompetencer, som de udøver, og undersøgt, om det i forbindelse med den nævnte reform var fornødent at foretage visse ændringer i fordelingen af kompetence mellem Domstolen og Retten.
- (2) Således som det fremgår af den rapport, som Domstolen fremlagde for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen den 14. december 2017, er Domstolen af den opfattelse, at der på nuværende trin ikke er anledning til at foreslå ændringer for så vidt angår behandlingen af de præjudicielle spørgsmål, som bliver forelagt den i medfør af artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. De præjudicielle forelæggelser udgør nemlig kernen i Unionens domstolssystem og behandles hurtigt, således at der ikke på nuværende tidspunkt er behov for en overførsel til Retten af kompetencen til at påkende præjudicielle spørgsmål på specifikke områder, som er fastsat i statuten.

- (3) De drøftelser, som Domstolen og Retten har ført, har imidlertid vist, at Domstolen, når den træffer afgørelse i søgsmål anlagt i henhold til artikel 108, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde eller i henhold til samme traktats artikel 258 eller 259, ofte får indbragt tvister, der i det væsentlige rejser spørgsmål vedrørende de faktiske omstændigheder, som minder om de spørgsmål, som Retten på nuværende tidspunkt afgør, når den træffer afgørelse i søgsmål indbragt for den i henhold til artikel 256, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Med henblik på at gøre fordelingen af kompetencen mellem Domstolen og Retten mere klar og gøre det muligt for disse to retsinstanser at fokusere på deres hovedopgaver, bør Retten derfor tildeles kompetence til som første instans at afgøre traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 108, stk. 2, samt artikel 258 og 259 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.
- (4) Idet det imidlertid forholder sig således, at visse søgsmål, som er støttet på denne traktats artikel 258 eller 259, kan have et forfatningsmæssigt aspekt eller frembyde en hastende karakter eller en særlig følsomhed, bør Domstolen forbeholdes de på disse artikler støttede søgsmål, når der heri er nedlagt påstand om at få fastslået en manglende opfyldelse af de forpligtelser, som følger af traktaten om Den Europæiske Union, af afsnit V i tredje del i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde eller af en retsakt vedtaget på grundlag af dette afsnit. Der bør desuden fastsættes en mulighed for Retten til at henvise den sag, som verserer for den, til Domstolen, for at denne skal træffe afgørelse, når Retten finder, at denne sag indebærer en principafgørelse, eller at det er begrundet i særlige omstændigheder.
- (5) Henset til den følsomme art af de søgsmål, der er anlagt i henhold til artikel 260, stk. 2 eller 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde – og som kan føre til pålæg af tvangsbøder eller betaling af faste beløb – og med henblik på ikke at forårsage en unødigt forlængelse af sagernes varighed, der er knyttet til muligheden for at iværksætte appel til prøvelse af Rettens afgørelser, skal de på denne artikel støttede søgsmål på nuværende tidspunkt forblive omfattet af Domstolens enekompetence. For så vidt som de annulationssøgsmål, der bliver anlagt af en medlemsstat til prøvelse af en retsakt fra Kommissionen, og som vedrører en manglende korrekt opfyldelse af en dom, der er blevet afsagt af Domstolen i henhold til den nævnte traktats artikel 260, henhører under Rettens kompetence, og for så vidt som sidstnævnte retsinstans, således som det fremgår af retspraksis, kan støde på alvorlige vanskeligheder ved afgørelsen af disse søgsmål, når Kommissionens og den pågældende medlemsstats standpunkter afviger fra hinanden med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de af denne stat truffne foranstaltninger er egnede med henblik på at efterkomme Domstolens dom, synes det imidlertid nødvendigt, at samtlige sager, der er knyttet til traktatbrud, som resulterer i en økonomisk sanktion, forbeholdes Domstolen alene, herunder de indsigelser, der kan opstå som følge af, at den pågældende medlemsstat pålægges at betale en tvangsbøde eller et fast beløb.
- (6) Med henblik på at sikre effektiviteten af traktatbrudsproceduren bør der desuden fastsættes bestemmelse om, at Domstolen i tilfælde af en appel iværksat til prøvelse af en afgørelse afsagt af Retten inden for rammerne af et traktatbrudssøgsmål skal træffe endelig afgørelse i tvisten med hensyn til såvel jus som faktum, såfremt den finder, at appellantens skal gives medhold, og at det er fornødent at ophæve den nævnte afgørelse.

- (7) Endelig fremgår det af den undersøgelse, som Domstolen og Retten har foretaget, at adskillige appeller iværksættes i sager, der allerede har været genstand for en dobbelt prøvelse, først ved en uafhængig administrativ myndighed og dernæst ved Retten, og at Domstolen afviser mange af disse appeller på grund af deres åbenlyse manglende grundlag, eller på et åbenbart afvisningsgrundlag. Med henblik på at gøre det muligt for Domstolen at koncentrere sig om de sager, der kræver dens fulde opmærksomhed, foreslås det derfor af hensyn til retsplejen at indføre en ordning med forudgående bevilling for de appeller, der vedrører sager, som allerede har været prøvet ved en uafhængig administrativ instans inden sagen blev indbragt for Retten. Det påhviler således den part, der anfægter en afgørelse fra Retten i sådanne sager, forinden at overbevise Domstolen om den betydning, de ved dennes appel rejste spørgsmål har for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling.
- (8) Følgelig bør protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol ændres, idet der samtidig bør sikres en fuldstændig terminologisk sammenhæng mellem dens bestemmelser og de tilsvarende bestemmelser i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og der bør fastsættes passende overgangsbestemmelser med hensyn til, hvad der skal ske med de sager, som verserer på tidspunktet for nærværende forordnings ikrafttræden,

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol ændres således:

- 1) Artikel 51 affattes således:

»Artikel 51

1. Som en undtagelse fra bestemmelsen i artikel 256, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har Domstolen enekompetence:

a) i de søgsmål, som er omhandlet i artikel 263 og 265 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som er anlagt af en medlemsstat, og som er rettet mod:

i) en lovgivningsmæssig retsakt, en retsakt vedtaget af Rådet, bortset fra en henstilling eller en udtalelse, en af Europa-Parlamentet eller Det Europæiske Råd vedtaget retsakt, der skal have retsvirkning over for tredjemand, eller Europa-Parlamentets, Det Europæiske Råds eller Rådets undladelse af at træffe afgørelse, dog bortset fra:

- afgørelser truffet af Rådet i medfør af artikel 108, stk. 2, tredje afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
- retsakter vedtaget af Rådet i medfør af en rådsforordning om handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger som omhandlet i artikel 207 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
- Rådets retsakter, hvorved det udøver gennemførelsesbeføjelser i henhold til artikel 291, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

ii) en retsakt vedtaget af Kommissionen eller Kommissionens undladelse af at træffe afgørelse i medfør af artikel 331, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

b) i de søgsmål, som er omhandlet i artikel 263 og 265 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som er anlagt af en EU-institution, og som er rettet mod en lovgivningsmæssig retsakt, en retsakt vedtaget af Rådet, Kommissionen eller Den Europæiske Centralbank, bortset fra en henstilling eller en udtalelse, en af Europa-Parlamentet eller Det Europæiske Råd vedtaget retsakt, der skal have retsvirkning over for tredjemand, eller Europa-Parlamentets, Det Europæiske Råds, Rådets, Kommissionens eller Den Europæiske Centralbanks undladelse af at træffe afgørelse.

c) i de søgsmål, som er omhandlet i artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som er anlagt af en medlemsstat, og som er rettet mod en af Kommissionen vedtaget retsakt vedrørende en manglende korrekt opfyldelse af en dom, som Domstolen har afsagt i henhold til artikel 260, stk. 2, andet afsnit, eller artikel 260, stk. 3, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

2. Retten er kompetent til som første instans at afgøre søgsmål i henhold til artikel 108, stk. 2, andet afsnit, eller artikel 258 eller 259 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, med undtagelse, for så vidt angår de søgsmål, der er støttet på den ene af de to sidstnævnte bestemmelser, af de søgsmål, hvori der er nedlagt påstand om at få fastslået en medlemsstats manglende opfyldelse af de forpligtelser, som påhviler den i medfør af traktaten om Den Europæiske Union, af afsnit V i tredje del i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde eller af en retsakt vedtaget på grundlag af dette afsnit.

Retten kan, når sagen indebærer en principafgørelse, eller når det er begrundet i særlige omstændigheder, af egen drift eller efter anmodning fra en part henvise sagen til Domstolen, for at denne skal træffe afgørelse.

Den anmodning, som er omhandlet i det foregående afsnit, fremsættes, alt efter tilfældet, i stævningen eller inden for to måneder efter forkyndelsen heraf for sagsøgte.«

2) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 58a

Når en sag skal indbringes for en uafhængig administrativ instans, inden den kan anlægges ved Retten, er behandlingen af den appel, der iværksættes til prøvelse af sidstnævntes afgørelse, betinget af en forudgående bevilling fra Domstolen.

Appellen admitteres i henhold til den i procesreglementet fastsatte fremgangsmåde, når den helt eller delvist rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling.

Såfremt appellen ikke admitteres, begrundes afgørelsen herom.«

3) Artikel 61 affattes således:

»Artikel 61

Giver Domstolen appellanten medhold, ophæver den den af Retten trufne afgørelse. Domstolen kan i denne forbindelse enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.

I tilfælde af hjemvisning er Retten bundet af de afgørelser om retsspørgsmål, der er indeholdt i Domstolens afgørelse.

Når der under en appel, der iværksættes af en medlemsstat eller en EU-institution, der ikke har intervenseret i den pågældende sag for Retten, gives appellanten medhold, kan Domstolen, dersom den skønner det nødvendigt, angive, hvilke af virkningerne af den af Retten trufne afgørelse, som er blevet ophævet, der skal betragtes som endelige for parterne i sagen.

Uanset stk. 1 efterprøver Domstolen samtlige relevante faktiske og retlige forhold og træffer endelig afgørelse i tvisten, når den giver appellantens medhold i en appelsag iværksat til prøvelse af en afgørelse, som Retten har afsagt i henhold til nærværende statuts artikel 51, stk. 2.«

Artikel 2

De sager, der henhører under Rettens kompetence i henhold til nærværende forordning, og som er blevet indbragt for Domstolen på tidspunktet for forordningens ikrafttræden, men hvis skriftlige forhandling endnu ikke er afsluttet på det nævnte tidspunkt, henvises til Retten.

Artikel 3

De sager, der henhører under Domstolens kompetence i henhold til nærværende forordning, og som er blevet indbragt for Retten på tidspunktet for forordningens ikrafttræden, men hvis skriftlige forhandling endnu ikke er afsluttet på det nævnte tidspunkt, henvises til Domstolen.

Artikel 4

Den ordning, der er omhandlet i statuttens artikel 58a, finder ikke anvendelse på de appeller, som er blevet iværksat for Domstolen på tidspunktet for nærværende forordnings ikrafttræden.

Artikel 5

Nærværende forordning træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Nærværende forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den...

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

Formand

Formand